

Karin Krausová

Babinec

motto

román

Babinec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Karin Krausová

Babinec – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Babinec

Karin Krausová

Praha 2017

Přeložili Miluše Krejčová a Tomáš Krejčí

Kapitola 1

Nevyšlo to. Někde se to pokazilo. Zaseklo se to jako zip na šatech, do nichž se marně snažíte narvat po mateřské, a tvrdohlavě trváte na tom, že to dáte. Po našem odhodlaném společném ANO se velmi rychle dostavilo nezvratné NE. Měli jsme s Palinkem spoustu plánů. Dceru, která se podobala jeho matce, slušné bydlení, fotky ze společných dovolených a Ginu, kterou jsme milovali všichni tři.

Mojí matce se líbil po prvním „dobrý den“ a teta Klára mi ho schválila po druhém „na shledanou“. Jejich vzácná shoda, že tento muž je mě hoden, mě utvrdila v přesvědčení, že kráčím v ústrety svému životnímu štěstí.

Palinko měl vybrané způsoby, vyhovující vzdělá-

ní a pocházel ze staré bratislavské rodiny, v níž se při nedělním obědě hovořilo maďarsky a připíjelo německy. Nebyl to žádný sedlák. Z bot mu nečouhala sláma, ale barevně sladěné ponožky, a plynule mluvil třemi jazyky. Městský člověk s uměleckými sklony, který nosil obleky šité na míru, měl slušné společenské postavení a obě ruce levé. O tom se pro jistotu nemluvalo. Vedl zajímavé rozhovory, miloval divadlo, hudbu, výstavy obrazů a v každé volné chvíli četl všechno, co mu přišlo pod ruku.

A neměl rád nevzdělance a hlupáky. Nerad se s nimi hádal, oponoval jim nebo je obracel na svoji víru.

Kde se stala chyba?

Pokaždé, když jsem po rozvodu kráčela nemocniční chodbou, mě přepadla sebelítost. Doma, ve městě nebo v autě se mi to nestávalo, ale v práci a speciálně v té blbě chodbě jsem se litovala a mlčky tlačila před sebou káru plnou nepochopení, bolesti a nesplněných přání.

Je lepší litovat toho, co jsme prožili, než se litovat, že jsme nic nezažili.

Opakovala jsem si to dokola a pokaždé jsem si připadala jako mrtvola bez rakve. S rukama v kapsách a s hlavou skloněnou, abych nevybočila z čáry, kterou vytvářely dva pásy linolea nalepené těsně vedle sebe. Kladla jsem jednu nohu před druhou a snažila se kráčet stále po ní. Chtělo to soustředit se na každý krok, uvolnit mysl a občas si přitom pomáhat rukama. A chtělo to hlavně prázdnou

chodbu. Žádný kolega, kolegyně, sestra z centrálního příjmu, laborantka z laboratoře. Vystresovaný pacient nebo nabuzený saniták z geriatric. Balancování na pevné zemi jako na laně jsem nevynechala za poslední dva roky ani jedinkrát. Chodba sebelítosti, jak jsem pojmenovala spojovací místnost mezi lůžkovou a ambulanti částí naší kliniky, mě k tomu prostě dohnala. Ten můj hloupý zvyk se časem změnil v rituál. Šoupla jsem ho mezi ostatní neustále se opakující činnosti, které vykonávám automaticky, a nedokážu vyjádřit slovy, proč dělám tytéž věci pořád dokola.

Proč každé ráno piju kávu ze stejného puntíkovaného hrnečku. Jednou za týden tvrdnu ve vaně plné horké vody a vonné soli nebo každou neděli dopoledne sleduju reprízu seriálu, jehož sobotní premiéra mě zvedala z křesla.

Poslední dobou to jde se mnou z kopce. Čáru na chodbě zvládám se dvěma až třemi uklouznutími a častěji nemyslím, než myslím. Dospěla jsem do stavu, že i kdybych se přemohla a používala mozek celých čtyřiaadvacet hodin denně, nic by se v mém životě nezměnilo.

Nic podstatného!

Kapitola 2

Větší zmatek a nepořádek než v mojí hlavě byl už jenom ve zdravotnictví, v němž pracuju, ale to mě dávno netrápilo. Trápily mě mnohem podstatnější a osobnější záležitosti a věci s nimi související. Po rozvodu s Palinkem jsem začala dělat všechno mechanicky. Nesystematicky a bez špetky serotoninu. Jeho hladina se v mých žilách blížila nule a jeho tvorba tvrdě stávkovala.

Dalma, moje kamarádka a špion s číslem 008, protože číslo 007 patří výlučně a navěky Jamesi Bondovi, mi zhruba před třemi měsíci s kelímkem jogurtu v jedné a celozrnným pečivem v druhé ruce vtloukala do hlavy, čeho se mám v životě držet. Na stěnu na záchodě nebo na dveře našeho domu

si mám napsat text a do písmene ho dodržovat. Anebo si ho dát vytetovat na vnitřní stranu stehna, protože při pohledu na mě nevidí žádné riziko, že si to kromě mne přečte i někdo jiný.

Život je třeba promilovat, proflákat, propařit a propít. Ne probrečet!

Netvrdím, že každý den usedavě brečím. Propláču do polštáře celé noci a ráno si na oteklá víčka přikládám kávové lžičky. Utrácím polovinu své výplaty za papírové kapesníčky s vůní mentolu a uvažuji o vstupu do kláštera. Faktem však je, že o činnostech, které vyjmenovala Dalma, se mi v posledních dvou letech jenom zdá. Vleču se do práce, motám se v práci, vleču se z práce. Nechodím na mejdany a na sex si zapínám televizi. Neflákám se a nedělám si malé ženské radosti, bez nichž by život většiny žen nestál ani za fajfku tabáku. Nenačupuju drobnosti, které ve skutečnosti nepotřebuju, oblečení, do něhož se aktuálně nevejdu. Boty, v nichž se nedá chodit, ani střevíčky se dvěma páry náhradních podpatků, které jsou k nim potřeba asi jako řízek do vany.

Když mi Dalma, která bydlí o patro níž než současná mého bývalého, zavolala tu novinku, byla jsem právě v ambulanci.

„Sedíš?“ Její hlas zněl euforicky.

„Ordinuju. Něco naléhavého?“

„Odstěhoval se!“

„Kdo?“ provětrala jsem svoji ušlápnutou ducha-plnost.

„No kdo asi?“

„Odstěhoval?“

„Zavolám, až budeš při smyslech,“ zahvízdala a zavěsila. Vždy když do telefonu zahvízdala, vzápětí zavěsila a naše mininedorozumění vystřídalo ticho.

Palinko!!!

Docvaklo mi. Můj bývalý manžel a otec mé jediné dcery! Palinko jsem mu říkala od té doby, co jsme se seznámili, a nepolevila jsem v tomto oslovení, ani když měl náš vztah po osmnácti letech manželství víc trhlin než novostavby developerů dva měsíce po kolaudaci.

Palinko jsem ho oslovovala i tehdy, když se provalila jeho přílišná náklonnost k jisté zdravotní sestřičce. Ona si rehabilitovala svoji pošlapanou důstojnost a Palinko své zablokované obratle. Od obratlů se časem posunuli dál směrem dolů. K jeho mužské podstatě a pýše. Palinko provozoval sex se sestřičkou před rehabilitací, během rehabilitace a po ní, zatímco my dva, já a on, jsme sex zažili víckrát na jevišti divadla než v naší ložnici. Oba jsme milovali prkna, která znamenají svět. Nebudu zatloukat.

Proč a komu by to prospělo?

To, že jsme neměli sex.

Posledních sedmnáct let z našeho osmnáct let trvajícího manželství jsme si vůbec nerozuměli, posledních deset let jsme se pouze tolerovali.

Ke konci tohoto sourozeneckého vztahu jsme už

spolu nechodili ani do divadla a bylo jen otázkou času, kdy nás od sebe definitivně dostane jedno podstatné jméno. Poté co nás od sebe dostal nezájem, nepochopení a lhostejnost.

Přesně si vzpomínám, kdy to slovo zasvištělo éterem, a třebaže zůstalo viset ve vzduchu, sedlo jako prdel na nočník. Matka seděla s tužkou v ruce nad křížovkou v příloze jakýchsi novin a popíjela čaj. Pošilhávala po gumě a něco vpisovala do políček, když Sandra zavolala z kuchyně.

„Rozvod!“

Asi o týden později se mi přiznala, že po dlouhé době musela gumovat. Už pár let se jí nestalo, aby použila opačný konec tužky, protože ona, moje matka, nekorunovaná královna křížovek a sudoku, ví vždycky všechno. Tehdy, v onen zmiňovaný den, vygumovala slovo rozchod a nahradila ho slovem rozvod. Na radu naší Sandry. Podle mojí matky, nekorunované královny křížovek a sudoku našeho hlavního města, je to prý významově totéž.

Tak to tedy ne!

S Palinkem jsme byli mentálně rozdílní už před několika lety, ale stále jsme byli svoji.

Svoji, rozešli jsme se, ale nerozvedli.

Žili jsme v jednom bytě, každý z nás duchem na jiné planetě. V právoplatně uzavřeném manželském svazku, který Bůh spojil a člověk by neměl rozlučovat. Člověk možná ne, ale rozvodový právník se nás ochotně ujal.

Zvládl to za půl hodiny, jen to fiklo. Náš rozvod trval osmnáct minut a dvacet tři vteřin. Oba jsme byli tak spokojení s jeho službami, že si ho určitě vezmeme i podruhé.

Po rozvodu jsme se s bývalým dojemně loučili. Na chodbě před jednací síní jsem Palinkovi popřála všechno dobré, prohodila pár slov o osudu, který nám občas míchá těžko stravitelné koktejly, a vypadlo ze mě pár optimistických hloupostí o novém životě.

Jeho a mém.

Jeho s ní.

Mém bůhví s kým.

Kromě mé dcery v té nej pubertě, mojí matky, mojí sestry a její dcery, matčiny sestry, její dcery a kamarádky Dalmy jsem neměla ani potuchy, zda se v mém životě ještě objeví nějaký chlap. Normální chlap z masa a kostí, který nechává použité žiletky na umyvadle v koupelně a v kuchyni si myslí, že lednička je televize. Čumí do ní s vytřeštěnýma očima slabou půlhodinku a nechápe, že nemá přepínač. Neměla jsem potuchy, zda do mého života vstoupí láska, něha a vášeň, nebo se ke mně natrvalo nastěhuje sentiment, depka, frustrace a fobie z mužů.

Všechny výše zmiňované nositelky chromozomů XX, které se mi nechce znovu vyjmenovávat, to se mnou myslí dobře. Speciálně moje matka a moje dcera. Zdůrazňují mi to po každém našem nedorozumění. Po každé třígenerační výměně názorů,

která bývá hlasitá a je slyšet až do přízemí. Je plná emocí a občasného pláče, který k tomu patří.

Pro jistotu.

Pro případ, že by mi jedna z nich chtěla vmést do obličeje, že jsem necitlivá. Protože ony dvě jsou nositelkami a zprostředkovatelkami dobra a já nechápu ani podstatu, a ani formu, v níž mi ho servírují.

Tolik dobra od vašich nejbližších v pravidelných dávkách by zabilo i vola. Natož mě.

Křehkou, asketickou, sto šedesát osm centimetrů vysokou lékařku, z níž vyzařuje nepolapitelnost a smysl pro humor.

„Promiňte,“ vstala jsem ze židle a nechala pacienta s otevřenými ústy, do nichž mu intenzivně svítila lampa, sedět v mé ambulanci.

Ještě než jsem za sebou zavřela dveře, vytočila jsem Dalmino číslo.

Do telefonu zazněly moje vysoce osobní postřehy.

„Takže Palinko zdrhl?“

„Mluv hlasitěji, odšťavňuju pomeranče.“ Dalma měla utkvělou představu, že kvůli tomu, aby si žena středního věku udržela svoji váhu, musí přestat jíst. Přestat jíst u ní automaticky znamenalo začít víc pít. Chlastat se říká tomu, když člověk vypije všechno, co kolem něj teče, a večer počítá denní příjem tekutin na litry.

„Kdy zvedl kotvy z přístavu rehabilitace?“

„Ráno.“

„Brzy ráno?“

„Za úsvitu. Viděla jsem ho, jak strkal kufr do výtahu.“

„Trpěl?“

„Trpěl!“

„Pohled pro bohy?“

„Olymp!“

„Budeme pitvat?“

„Budeme!“

Malá soukromá patologie byla momentálně to jediné, po čem moje krvelačné nitro prahlo. Rozpitvat s Dalmou Palinkův další zkrachovalý vztah. Další šlápnutí do hovna, rozuměj jeho další posraný život. Pitvat do morku kostí a nenechat nitku suchou na té nešťastnici z rehabilitace, která mi svou náklonností k mému manželovi dopomohla k titulu Šr. (šťastně rozvedená).

Soukromou patologickou seanci jsme si s Dalmou naplánovaly na dnešní večer. Na sedm hodin, abychom nebyly v časovém stresu, až o půlnoci konečně zavřeme pusy a otevřeme ji už pouze v případě, že se o slovo přihlásí únava. Zívát se zavřenými ústy je dost nepohodlné, protože my ženy jsme už prostě takové. Musíme donekonečna přetřásat, rozebírat ze všech úhlů a dokola řešit události, které nás nějakým způsobem zasáhly.

Pouze žena ví, čeho je žena schopná. Často i tehdy, když v podstatě vůbec netuší, čeho je vlastně schopná.

Je to prý košer, a navíc jsem kdesi četla, že je to sexy.

Ukončila jsem hovor s Dalmou a vrátila se do

své ordinace s výrazem ostré fotky. Spokojená, se zadostiučiněním, které vážilo tunu.

Pacient seděl na místě, kde jsem ho nechala, měl o něco méně otevřená ústa a vypadal jako retardovaný.

„U které jste pojišťovny?“ Prsty jsem mu vrátila čelist do přirozené polohy a navrátila mu jeho ztracenou důstojnost. Se zavřenou pusou to byl docela sympatický chlap.

„Dvacet pět,“ hlesl.

„Dvacet pět?“

„Dvacet pět,“ opakoval.

Všeobecná zdravotní! Ještě že tak!

„Objednáme pána na kontrolu a příště si nezapomeňte průkaz pojištěnce,“ zhasla jsem lampu.

„Nemáte průkaz, neexistujete!“ pohrozila mu Kika pěstí, v níž svírala jeho zdravotní kartu.

Svoje sestřičky jsem si vždycky vybírala pečlivě. I Kiku. Brunetku, která vypadala jako vystrašená skautka s koláčky na předvánoční akci s názvem Betlémské světlo do každé domácnosti. Člověk by měl chuť přitisknout ji k sobě a nechat ji vyplakat na své hrudi. Dokud neotevře pusou.

Kika právě vystrašila pacienta, že bez dokladu o příslušnosti k nějaké zdravotní pojišťovně v podstatě neexistuje, položila na stůl jeho zdravotní kartu a podala mu sklenici vody, o kterou kokta-
vě požádal.

Byl celý bledý, zralý na magnezium podané intravenózně a žlutý jako banán týden po Vánocích.

Kam na ty hlášky Kika chodí?

Takže Palinkovi to nevyšlo!

Hlavou mi vířily myšlenky, nikoli pocity. Byli jsme rozvedení něco přes dva roky. Sedmý den po rozvodu jsem se oklepala z prvotního pocitu osamělosti, protože jsem vždycky věřila na sedmičky.

Osmý den po rozvodu jsem si osvojila názor, že jediný pocit, který si dokážu v souvislosti se svou znovunabytou svobodou připustit, je pocit úlevy. Že se mi jednoduše ulevilo, a takhle to zůstane, co se mých pocitů týká, až do mé smrti. Jediné, co z našeho vztahu s Palinkem stálo za to, byla Sandra. Naše dcera, která vyrostla v krásnou slečnu a ještě krásnější ukázkou puberty, o jaké se nesnilo ani tomu největšímu odborníkovi na psychiku mládeže a dorostu.

Kapitola 3

V předsíni jsem stoupla bosou nohou do něčeho vlhkého a žlutého.

„Sandro? Byla jsi s Ginou?“

Moje dvě otázky se rozplynuly jako pára nad hrncem. Nenašly adresáta a Gina mi olizovala lýtko.

Nebyla.

Určitě ji dneska nevyvenčila a já jsem zase měla punčocháče Golden Lady barvy camel mokré od psí moči. Každý den, když odcházím do práce, zdůrazňuju Sandře, aby nezapomněla vzít toho psa ven. Každý, každíčkový den to opakuju jako exotická korela chocholatá z čeledě papouškovitých v naivní představě, že si moje slova vezme k srdci a nenechá mě ve štychu. Když jsem byla malá, měli

j sme psa jménem Caesar a já ho měla v privátní péči. V doživotní péči, jak obvykle zdůrazňovala moje matka, která nesnášela psy a dlouho se zdráhala, než souhlasila s tím, abych si do bytu směla přivést zvíře. Podmínka Caesarova pobytu u nás zněla jasně.

„Zituško, budeš se o něj muset starat, jinak půjde z domu!“

A Zituška se starala. To jako já.

Ráno před začátkem školy jsem stepovala před naším domem a zdravila všechny sousedy mířící do práce. Odpoledne jsem utíkala ozlomkrk ze školy, aby Caesar neudělal loužičky. Venčila jsem za každého počasí. V zimě jsem mrzla, v létě se schovávala ve stínu.

Venčila jsem a zdravila všechny tetky v důchodu a maminky na mateřské. Večer se příběh opakoval, jen hlavní postavy se změnily. Venčila jsem a zdravila všechny opilé a nevěrné manžely vracející se pozdě večer domů a kroužila kolem paneláku s Caesarem, který se bál tmy. Já víc, ale to nikoho nezajímalo. Moje matka nikdy neměla silonky mokré od psí moči, protože Zituška byla zodpovědná.

Zituška byla jednotkou spolehlivosti.

Škoda že Zitušku nezařadili i do soustavy SI.

Jednotka spolehlivosti rovná se jedna Zita.

Moje dcera Sandra?

Ještě před svým narozením, kdesi v mé děloze, si postavila hlavu. Podařilo se. Odmítla zdědit gen zodpovědnosti a narodila se bez něj.

Kam se hrabe výchova na genetiku. O tom by mohla vyprávět každá matka dospívající dcery. Co nezdedíš, to nezískáš. I kdyby k vám docházel denně doučovat samotný Jan Ámos. I spolu s Komen-ským na plný úvazek.

„Nevíš, kde mám řasenku?“

S nahýma nohama a silonkami v ruce bylo hledání řasenky to poslední, co jsem se chystala právě dělat.

„MAX FACTOR 2000 CALORIE, co zahušťuje,“ zírала na mě Sandra s dokonale rozetřenou pleťovou maskou. Okurkovou maskou. Stahující, čistící a zelenou jako státní vlajka Bangladéše.

MAX FACTOR 2000 CALORIE. Název té řasenky mě úplně dostal. To musel být reklamní Einstein, kdo spustil kampaň na řasenku s takovýmto názvem.

„Sandro!“ strčila jsem jí mokré silonky přímo před nosní dírky. Spolu s očima to byla jediná dvě místa na obličej, kam si nenatřela masku a kde to byla ještě ona.

„To jsi celá ty!“ trhla hlavou.

„Ne, celá ty,“ snažila jsem se dostat ji do nadhledu.

„Vždycky děláš ze všeho tragédii! Vždycky!“ Oči-vidně se jí nechtělo tam, kam jsem ji směřovala.

„Každý den ti opakuju totéž.“

„No právě, opakuješ se...!“

„Každé ráno ti zdůrazňuju, že máš vzít tu chu-dinku Ginu ven.“

„Božééé.“

„Každé, každičké ráno.“

„MAMI!“

„A ty se na to jednoduše vyprdneš!“

„Stačí!“

„Každé ráno se na to vyprdneš!“

Cítila jsem, jak mi stoupá můj hypotonický tlak, do obličeje se mi hrne červeň a ruku, v níž svírám punčocháče, mám lepkavě vlhkou.

„Zapomněla jsem!“ postavila se mi maskou tváří v tvář.

„Originální!“

„Nejsem tak dokonalá jako ty...!“

„S tím na mě nechod!“ křičela jsem už.

„Nezačínej o Caesarovi,“ ječela Sandra.

„Tak už přestaňte!“

Matčin příchod nás postavil do pozoru. Byl načasovaný těsně před velkým finále, a to mi vyhovovalo. I Sandra se tvářila, že takhle je to lepší. Aby nedošlo k úrazu, k němuž si nevoláte sanitku, protože by stejně žádná neprijela, ačkoli to bolí.

Obě jsme upíraly pohled na moji matku a tipovaly směr, jímž se pohne.

S *Křížovkami do nepohody* vykročila k mé dceři.

Zase jsem prohrála. Už jsem ani nepočítala pokolikáté.

„Co je, Sandruško? Co se tvé matce zase nelíbí?“ Smířlivý tón a lítostivý výraz na matčině tváři mě dorazil úplně.

Zase jsou spolu.

Nerozlučný tandem.

Konspirační dvojka, jakou by jim záviděla i Stasi.

Její krystalický úsudek o tom, že jsem opět příčinou naší výměny názorů já, mě vnitřně ranil. Na duši a v epicentru citů. Pokud vůbec něco takového existuje. Šíp proletěl, rána zakrvácela, ale moje lítost tentokrát vyprchala velmi rychle. Trombocyty si vyhrnuly rukávy a pustily se do práce. Tiskly se k sobě s enormním úsilím a výsledek se dostavil okamžitě. Bylo po krvácení, bylo po lítosti. Analgetikum a tři sklenice čisté vody byla moje první volba po tom rodinném Waterloo v Sandřině pokoji. Pitný režim pomáhá při lecčems, tak proč ne při zraněných mateřských citech. Musím si o tom něco nastudovat, protože američtí vědci v tom mají už určitě jasno.

Nevím, jestli jsem udělala dobře, když jsem se po rozvodu spolu s dcerou nastěhovala k mojí matce. S odstupem času to hodnotím jako jedno z těch pošahaných rozhodnutí, jejichž následky ponesu nějaký čas na svých bedrech. Špatná a unáhlená rozhodnutí bývají většinou nezvratná, a proto je třeba si nabídky promyslet. Nechat je odležet na posteli, na zemi, v hlavě, párkrát prohnat krevním oběhem a potom se vyjádřit. Teorie, ta mi vždycky šla na jedničku, praxe mě profackovala, vždy když jsem to nejméně čekala.

Kapitola 4

Ten návrh padl z matčiných úst nečekaně. V její oblíbené kavárně, kde jsme seděly v sametem potažených křeslech, pily alžírskou kávu s vaječným likérem a čekaly na tetu Kláru.

Netlačila na mě, jenom mi to prostě nabídla a mně bylo divné, že mě nepřesvědčuje. Neargumentuje. Nevypadne z ní seznam samých kladů, které by naše soužití v jejím bytě přineslo. V blízké, případně vzdálené budoucnosti. Vyjídala šlehačku z kávy, ovívala se vějířem z Andalusie a přitom mi navrhla, abych změnila vzduch. Přestěhovala se zpátky do svého dětství. Do bytu v centru města, do něhož se ona přestěhovala z našeho paneláku, když umřela její matka. Do sto šedesáti metrů